

อรธกถายสวัตถุ บทว่า ปุพพานุพุพพานี มีความว่า เก่าแก่เป็นลำดับด้วยอำนาจความสืบสายกัน. ข้อว่า เตน โข ปน สมเย เอกสภูฏิ โลกเ อรหนโต โหนติ มีความว่า ภายใต้อารามเหล่านั้น มีมนุษย์เป็นพระอรหันต์ ๖๑ องค์ คือ พวกก่อน ๖ องค์ และพวกนี้อีก ๕๕ องค์. บรรดามนุษย์เหล่านั้น ยสกุลบุตร เป็นต้น มีบุพเพชโยคดังต่อไปนี้:-

ตั้งได้ยีนมา ในอดีตกาล สหาย ๕๕ คน จะทำบุญร่วมพวกกัน จึงเที่ยวช่วยกันจัดการศพคนอนาถา. วันหนึ่งพวกเขาพบหญิงมีครรภ์ทำกาลกิริยาคิดว่า จักเผา จึงนำไปยังป่าช้า. ในพวกเขา เว้นไว้ที่ป่าช้า ๕ คน สั่งว่า จงช่วยกันเผา ส่วนที่เหลือพากันเข้าบ้าน. พ่อยศผู้ทรมายวัย แทงและพลิกศพนั้น ให้ใหม่อยู่ ก็ได้สุกสัณญญา.

เขาได้แสดงแก่อีก ๔ คนด้วยว่า ผู้เจริญจึงเห็นของไม่สะอาด น่าเกลียดนี้. อีก ๔ คนนั้นก็ได้อสุกสัณญญาในศพนั้นบ้าง.

เขาทั้ง ๕ พากันไปบ้านแล้วบอกแก่สหายที่เหลือ. ฝ่ายพ่อยศผู้ทรมายวัยไปบ้านแล้วได้บอกแก่มารดาบิดาและภรรยา. คนเหล่านั้นทั้งหมดได้เจริญอสุกสัณญญาบ้าง.

บุพเพชโยคของคนเหล่านั้นเท่านี้ . เพราะเหตุนี้ความสำคัญในเหล่าชนพื่อนว่าเป็นดังป่าช้านั้นแล จึงได้เกิดขึ้นแก่พระยศผู้มีอายุ. และด้วยอุปนิสัยสมบัตินั้นความบรรลुरुธรรมพิเศษได้เกิดแก่ทุกคนแล.

ข้อว่า อถโข ภควา ภิกขุ อามนเตสิ มีความว่า พระผู้พระภาคเจ้าเสด็จอยู่ที่กรุงพาราณสีจนถึงเพ็ญเดือนกัตติกาหลัง วันหนึ่งตรัสเรียกภิกษุ ๖๐ รูป ซึ่งเป็นพระชีนาสเหล่านั้น. บ่วง คือ ความโลภในอารมณ์ทั้งหลายที่เป็นทิพย์ จัดเป็นของทิพย์. บ่วง คือ ความโลภ ในอารมณ์ทั้งหลายซึ่งเป็นของมนุษย์ จัดเป็นของมนุษย์.

หลายบทว่า มา เอนก เทว มีความว่า ท่านทั้งหลายอย่าได้ไปรวมกัน ๒ รูปโดยทางเดียวกัน.

บทว่า อสสวนตา มีความว่า เพราะเหตุที่ไม่ได้ฟัง.

•เขียนโดย manager•

•วันเสาร์ที่ 22 กุมภาพันธ์ 2014 เวลา 11:03 น. • -

บทว่า ปริยายนติ มีความว่า เมื่อไม่ได้บรรลุธรรมพิเศษที่ยังไม่ได้บรรลุ ชื่อว่าย่อมเสื่อมจากความบรรลุธรรมพิเศษ.

บทว่า อนตก ได้แก่ ตุก่อนมรผู้เลวทราม คือเป็นสัตว์ต่ำช้า.

พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงหมายเอาบ่วง คือ รากะ ตรัสว่า เทียวไปในอากาศ.

จริงอยู่ พระองค์ทรงทราบบ่วง คือ รากะนั้น จึงตรัสว่า เทียวไปในอากาศ.

อรรถกถาสัตถุ จบ

พระไตรปิฎก ฉบับมหาหมกุฎา (ภาษาไทย) เล่มที่ ๖ พระวินัยปิฎก เล่มที่ ๔ มหาวรรค ภาคที่ ๑ หน้าที่ ๗๕ - ๗๖

แหล่งที่มา พระไตรปิฎก ฉบับมหาหมกุฎา (ภาษาไทย) เล่มที่ ๖ พระวินัยปิฎก เล่มที่ ๔ มหาวรรค ภาคที่ ๑ หน้าที่ ๗๖